

HOTEL

U JEZERA STÍNŮ

 metafora

Daniela Tullyová

Je odhodlaná zjistit pravdu. Bude ale ochotná za ni zaplatit?

Babička byla pro Mayu vším. Krátce po jejích šestnáctých narozeninách však záhadně zmizela a dvacet sedm let o ní nikdo neslyšel. Nyní bylo babiččino tělo znenadání nalezeno – v jednom americkém rekreačním středisku tisíce kilometrů od domova. Maya se vydává zjistit pravdu. Už samotným příjezdem na místo ale přitáhne pozornost lidí, s nimiž není radno si zahrávat.

„Spletitý příběh s tajemstvím a zároveň rodinná sága, kterou čtenář zhltně na jedno posezení. Je to příběh o vraždě, hrabivosti, lásce (nejprve naplněné a pak ztracené) a ze všeho nejvíc příběh plný intrik a pletich.“

– Publishers Weekly

„Fascinující příběh o tom, jaké to bylo být mladou ženou v období třetí říše, a o dlouho skrývaných tajemstvích jedné rodiny.“

– Elisabeth Giffordová, spisovatelka

„Daniela Tullyová napsala poutavý romantický thriller sahající několik desetiletí do minulosti a překonávající kontinenty, generace i druhou světovou válku. Je to příběh lásky, ztráty a intrik, který dokládá, že minulost má dlouhé prsty a může ovlivnit i budoucnost. Ale síla lásky dokáže všechno překonat.“

– Lee Goldberg, scenárista seriálů
Můj přítel Monk a Agentura Jasno

„Napínavý a krásně napsaný příběh o lásce a síle rodinných pout, který nadchne a upoutá všechny čtenáře.“

– Claire Allanová, spisovatelka

DANIELA TULLYOVÁ

HOTEL
U JEZERA STÍNŮ

DANIELA TULLYOVÁ

HOTEL
U JEZERA STÍNŮ

Přeložila Věra Kotábová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Hotel on Shadow Lake (before War Fairy) © by Daniela Tully, 2018

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

Published by St. Martin's Press, New York, USA

Translation © Věra Kotábová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-486-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-485-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-165-6 (print)

PROLOG

Pád berlínské zdi osvobodil v Německu lidi i myšlení – a rovněž dlouho zapomenutá tajemství. Tajemství, která by jinak zůstala pohřbená. Jedno z nich mělo podobu dopisu, jenž dorazil jen čtrnáct dní poté, kdy šestnáctiletá Maya Wiesbergová odjela na roční studijní pobyt do zahraničí. Tenhle rok měl navždy změnit osud Mayi i její babičky. „Udělej pro mě to, co já sama udělat nemůžu,“ zašeptala jí babička do ucha, když se v roce 1990 loučily na mnichovském letišti.

Maya už svou babičku nikdy nespatriła.

MARTHA

1990

Martha Wiesbergová byla žena vyznačující se neměnnou rutinou: neděle – kostel; pondělí – oběd se sousedkou; úterý – čtenářský kroužek; středa – mandl; čtvrtek – aerobik; to vše v přesně danou stejnou dobu, týden co týden. I malá odchylka byla pro lidi jako Martha zničující. Potřebovala svůj denní řád jako vzduch k dýchání. Jenom ti, kdo ji znali velmi dobře – a těch moc nebylo a žili daleko –, věděli proč: byl to její způsob, jak zklidnit mysl, umlčet minulost a ztišit hlasy, které jí připomínaly, že její život mohl být úplně jiný, *kdyby jen...*

Bylo půl čtvrté odpoledne. Denní světlo pomalu nahrazovalo šero, jak to bývá, když se začíná vkrádat chlad podzimního podvečera. Martha si právě uvařila svůj odpolední šálek kávy (bez kofeinu), posadila se ke křížovce a pustila si televizi, aby se podívala na svůj oblíbený zábavní pořad. Ale dneska ho nedávali. Místo toho běžel speciální program oslavující nedávno zřízený německý svátek *Tag der Deutschen Einheit* neboli Den německé jednoty. Martha televizi okamžitě vypnula.

Ticho na ni padlo jako černá deka a hlasy znějící jí v hlavě zesílily. To nezpůsobilo jen pouhé narušení její rutiny; mohl za to nedávný milník v německých dějinách: znovusjednocení. Zdálo se, že většina obyvatelstva se z toho raduje; aspoň to tak vyznělo podle rozhovorů, které vysílali v televizi; rozprávěli tam hlavně o příčinách rozdělení Německa, které způsobila válka, temná kapitola dějin. Pokud šlo o ni, Martha si ráda myslela, že život jde dál a už je to za ní. Ale samozřejmě tu byly vzpomínky. Už už se chtěla ponořit do blátivého rybníka bolestných upomínek, když vtom zazvonil zvonek a vytrhl ji z myšlenek.

Martha otevřela dveře a uviděla poštáka, který jí doručoval poštu už víc než deset let. Zapadající slunce pronikalo těžkými mračny a ozařovalo jej zezadu, takže působil skoro přízračně.

„Grüss Gott, Frau Wiesbergová,“ pozdravil ji nervózně. Martha neměla ten pozdrav nikdy ráda. *Pozdravte Boha? Dobrá!* prozpěvovala si v duchu. *Pozdravím, až ho uvidím.* Cítila se v Mnichově vždycky trochu nepatřičně. Byla *Zugereiste*, přivandrovalec, který se tady nenarodil.

„Tohle je pro vás,“ pošták k ní natahoval ruku. Martha ho nikdy neměla moc v lásce, částečně proto, že ho podezírala, že čte její poštu, neboť dopisy jí často chodily po straně roztržené. Ale jeho zvědavost už byla také součástí její každodenní rutiny.

Martha si vzala dopis a divila se, proč se obtěžoval na ni zvonit a nevhodil psaní prostě jen do schránky. Už se chystala zavřít dveře, když se jemně dotkl jejího ramene.

„Ano?“

„Ehm, jménem Německých federálních poštovních služeb bych se vám rád omluvil za prodlení.“

Martha si zmateně prohlížela obálku, která byla pomáčkaná a natržená a na jedné straně z ní vykukoval dopis. Z pravého horního rohu obálky na ni přísně hleděl

Adolfův obličej. Přiblížila obálku k očím. Poštovní razítko mělo datum 27. prosince 1944.

„Děláte si legraci?“ nevěřičně se zeptala.

„Ne, paní Wiesbergová, věřte mi, nejste jediná. Stalo se to i jiným lidem.“

Zírala na obálku a na pažích jí naskočila husí kůže. „Stalo se jim co?“

„To je tou zdí přece,“ odtušil překvapeně. „Dopis byl zadržován v sovětské zóně,“ začal jí chvatně vysvětlovat, „a teprve teď, když zeď padla, se sem konečně dostal.“

Martha pořád zírala na dopis, když se jí konečně rozbřesklo.

„Německá pošta od vás samozřejmě nebude vyžadovat žádný doplatek za doručení.“

Zasmál se a Martha se na něho podívala.

„Chci říct, že pošta už dávno nemá tak nízké ceny za známku,“ pokračoval.

„To jsem hned pochopila, ale nezdá se mi to legrační,“ utrousila.

Úsměv z tváře mu zmizel a začal nervózně přešlapovat.

„Ještě něco?“ tázala se Martha netrpělivě.

„Ne, ne. Hezký den.“

Už se obracel k odchodu, když Martha zaslechla, jak si pro sebe něco mumlá.

„Tak co je?“ vyštěkla.

„Kdo je Wolfgang Wiesberg?“

Martha zabouchla dveře.

Zevnitř se o ně opřela a zavřela oči. Připadalo jí, jako by ji smetla vysoká vlna. Do mysli jí vplouvaly vzpomínky, až se jí zatočila hlava.

Hleděla na rukopis na obálce. Wolfgang Wiesberg. Její bratr. Její dvojče. Co si s matkou vytrpěly, když jim po válce sdělili, že Wolfgang zemřel. I když si s Wolfgangem nakonec nebyli moc blízcí. Vlastně si v jistém ohledu přála

jeho smrt. Co na to teď po pětáctyřiceti letech říct? Ať už je v tom dopise cokoli, čas to zpátky nevrátí, nemůže jí to vrátit lásku, kterou měl pro ni osud připravenou jen proto, aby ji o ni vzápětí krutě připravil.

Nechci na nic vzpomínat, nechci na nic vzpomínat, nechci na nic vzpomínat, opakovala si jako mantru pořád dokola. Začala se nekontrolovatelně třást. Vždycky věděla, že ta tajemství jenom spí. A teď se vzbudila a začnou ji strašit.

1938

Nahoru a dolů, rozpřáhnout a skrčit, v letním horku stále secvičovaly jednu choreografii.

„Martho, pořád trochu předbíháš,“ vytkla jí krásná dlouhonohá Else s vlasy spletenými do dvou tlustých copů. Při cvičení seděla na podlaze vedle Marthy. Seshora měl ten kruh dívek vypadat jako květina, která se podle denního světla otevírá a zase zavírá. Gymnastika.

„Promiň,“ zabručela Martha. Pod šortkami tak krátkými, že stěží zakrývaly horní část stehien, a pod bílou košilí uniformy ji svědila zpocená kůže.

Else potřásla hlavou. „Na co to ty vlastně myslíš?“

Než Martha stačila odpovědět, Else vstala, vypnula hudbu a počkala, dokud se kolem ní neshromáždily všechny dívky. „Pořád máme šanci, že nás vyberou na slavnostní předcvičení na zářijový stranický den v Norimberku, kde bude i náš Führer. Přijede sem osobně Clementine zu Castell, aby se na nás podívala a posoudila naše cvičení.“ Dívky byly nadšené. Clementine zu Castell byla nová šéfkyně organizace Víra a krása, jejíž vznik Hitler inicioval v lednu toho roku. Spolek byl určen pro dívky a mladé ženy ve věku od sedmnácti do jednadvaceti let. Martha

byla jediná z jejich skupiny, která se ke všeobecnému já-
sotu nepřipojila. Else se na ni dlouho dívala, ale než se
Martha přiměla zatleskat, dívky už se začaly loučit a její
gesto tak skončilo bez povšimnutí.

Cestou ke kolu se k ní Else připojila. „Pokaždé si ří-
kám, proč na naše schůzky chodíš,“ spustila na Marthu.
„Víš přece, že to není povinné.“

„To vím,“ přitakala Martha a nasedla na kolo. „Uvidí-
me se u Traudl.“

Když vyjížděla z parku, cítila v zádech Elsin pohled.

Else měla pravdu: členství ve Víře a kráse bylo dobrovolné.
Na rozdíl od Svazu německých dívek (Bund Deutscher
Mädel neboli BDM), organizace určené pro dívky od de-
seti do sedmnácti let, už Martha nemusela povinně navště-
vovat akce, na nichž byly indoktrinovány pokroucenými
historickými fakty a nekonečnými historkami o hrdinství
mladíků z Hitlerjugend, ani nemusela zpívat hymnu na-
cistické strany *Horst Wessel Lied*. Pořád ji uměla z paměti
stejně jako modlitbu za Führera, kterou musely recitovat
na začátku každé schůzky BDM.

Víra a krása se ostentativně tvářila jako nepolitická
organizace, na uniformách nebyly žádné hákové kříže.
Ale Martha i tak opovrhovala nekonečnými schůzemi,
kde se učily zhotovovat keramiku, tkát a zdobit domov.
Tyhle schůzky, stejně jako „domácí večery“, které na-
vštěvovala jako členka BDM, měly za úkol připravit ženy
z dělnické třídy na jejich budoucí roli manželek, matek
a hospodyněk, přičemž zároveň usilovaly o to, aby si
dívky vybuodovaly vlastní osobnost a zdokonalily své do-
vednosti.

Osobnost – to bylo slovo, které bylo v nacistické ideolo-
gii stejně nepřipadné, jako se Martha cítila nesvá v jejich
řadách.

Martha se zdokonalila v dovednosti myslet v nepříjemných situacích na něco jiného. Během nekonečných školení o povinnostech německých žen cestovala ve fantazii na vzdálená místa, o nichž četla v románech. Milovala Goetha, Schillera, Lessinga a Fontaneho. Ale ještě více ji fascinovala díla, která byla na černé listině sestavené v roce 1933. Díla byla považována za neněmecká, protože jejich autory byli často spisovatelé židovského původu. Jednalo se o romány Bertolta Brechta, Thomase Manna a Ericha Kästnera, na nichž vyrostla, ale i o Hemingwayovu povídku *V cizině* či Londonova *Martina Edena*. Tyhle knihy četla pořád dokola, až z nich začaly vypadávat listy. Byl to její způsob, jak uniknout z reálného světa do svého vlastního. Při čtení Brechtovy *Žebrácké opery* se přenesla do Londýna, s Hesseovým *Siddharthou* zase do Indie. Hesse nebyl na černé listině, ale zlé jazyky tvrdily, že nebyl o nic lepší než zakázaní autoři a že pomohl Mannovi a Brechtovi uprchnout z Německa a zradit vlast. Čtení také potvrdovalo Martinu životní zkušenost. Mannovi *Buddenbrookovi* ji ujišťovali v tom, že všechny rodiny mají jistou dynamiku dysfunkčnosti, a to bez ohledu na to, ke které třídě patří nebo v jakém historickém období žijí. Svoji vlastní touhu po světě mimo umrtvující realitu, v níž žila, občas nacházela v Hesseově *Stepním vlku*.

Snění za bílého dne byl jediný způsob, jak přežít schůzky Víry a krásy. Na rozdíl od ostatních děvčat ji k účasti výhrůžkami přinutil vlastní bratr, její dvojče Wolfgang. Nepřipadalo v úvahu, že by bratrovi odporovala. Teď už ne.

Ani nejmírnější forma odporu nebyla možná.

Matka poprosila Marthu, aby cestou zpátky nakoupila, takže Martha nijak nespěchala domů. Věděla, že ji čeká stejný obrázek jako každý večer. Matka bude sedět v kuchyni, zírat z okna a čekat, až se ona a Wolfgang vrátí domů.

Martina starší sestra Irene zemřela před rokem na zánět slepého střeva. Irene byla čtvrté dítě, o které jejich matka přišla. Otec umřel na infarkt před šesti lety. Martha a Wolfgang byli to jediné, co jejich matce zbylo.

Rodina žila na předměstí Mnichova zvaném Perlach. Dům byl na samém konci města a hraničil s lesem tak ponurým, jaká byla obvyklá atmosféra v jejich domě. Ale když onen večer Martha vkročila do předsíně, hned cítila, že je něco jinak. Přítomnost cizí osoby byla úplně hmatatelná. Nikdy neměli návštěvu. Matka neviděla cizí lidi v jejich domě ráda.

Nepovědomý smích linoucí se z kuchyně potvrdil její podezření. Z chodby viděla matku, Wolfganga a nějakého cizího muže sedícího u jejich stolu. Prázdné lahve prozrazovaly, že už asi nejsou střízliví.

Pohlédla na Wolfganga. Vždycky to byl pohledný chlapec, ale dnes večer celý jen zářil.

Martha vstoupila do kuchyně a cizinec se okamžitě zvedl. Měřil dobře přes metr pětaosmdesát. Z krátkých rukávů bílé košile trčely dvě svalnaté paže a šortky odhalovaly obdobně vypracované nohy v podkolenkách. Atletická postava a výška způsobovaly, že vypadal o několik let starší než dvojčata.

„Tohle je moje dcera Martha,“ představila ji matka.

„Heil Hitler, *gnädiges Fräulein*,“ pozdravil mladý muž.

Martha musela vzhlednout, aby mu viděla do obličeje, když opětovala jeho pozdrav. Měl velmi světlé vlasy a pronikavě modré oči.

Martha si nemohla pomoci, ale říkala si, že vypadá přesně jako Hitlerův prototyp árijce.

Muž se znovu posadil a navázal na rozhovor, který vedli. Matka beze slova naznačila Martě, aby sklidila nákup do spíže na druhém konci kuchyně. Za normálních okolností by Wolfgang vstal a pomohl sestře s těžkými taška-